

Wancining Pengadilané Gusti Allah Wis Teka - Nomer Siji

Pengadilané Wong-wong Urip lan Wigati Profetik saka 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

Sajeroning wektu sing cukup suwe, satemené wiwit langsung sawisé 9/11, kita wis terus-terusan mulang manawa pangadilan tumrap wong urip diwiwiti nalika 9/11. Kita mangertèni kasunyatan iki saka akehé paseksi Kitab Suci, kang ndhukung prakara iki saka arah-arrah sing temen béda. Wiwit Juli 2023, kita wis mangertèni rincian-rincian kang luwih akèh bab pangadilan tumrap wong urip, kang diwiwiti nalika 9/11, tinimbang rincian-rincian kang ditemokaké sakcepete sawisé 9/11. Yagéné pangadilan tumrap wong urip diwiwiti nalika 9/11? Apa sing sinebut pangadilan tumrap wong urip miturut Kitab Suci?

Ing pasal kapisan ing kitab Wahyu, sipat utama kang dipratelakake bab Kristus yaiku bilih Panjenengane iku Alfa lan Omega, Wiwitan lan Pungkasan, Kang Kawitan lan Kang Pungkasan. Panjenengane maringi tuladha tumrap sipat iku piyambak saka karakter-Nya nalika Panjenengane dhawuh marang Yohanes supaya nulis prakara-prakara kang wis ana, lan kanthi mangkono Yohanes uga bakal nulis prakara-prakara kang bakal kelakon. Gusti Yesus tansah nggambarake pungkasan lumantar wiwitan. Mangkono kuwi sejatiné sapa Panjenengane.

Kitab Suci netepake yèn Gusti Yesus iku Sang Sabda. Kitab kapisan ing Kitab Suci, yaiku Purwaning Dumadi, tegesé “wiwitan.” Kitab pungkasan ing Kitab Suci yaiku kitab Wahyu, lan kayektèn-kayektèn kang kapisan kapacak ana ing kitab Purwaning Dumadi iku uga dirembug ana ing kitab Wahyu. Purwaning Dumadi iku Alfa lan Wahyu iku Omega, lan loro-loroné bebarengan dadi Sang Sabda, lan Sang Sabda iku Gusti Yesus, kang iku Alfa lan Omega. Tapak asmané Allah, utawa asmané Panjenengané, katulis ana ing saben pethikan wangsiting Kitab Suci. Tapak asmane iku negesake yèn pepadhang kang ana ing pethikan iku kayektèn.

Manawa sawijining penafsiran tumrap sawijing pethikan ramalan ora nggawa tandha pangenal saka Gusti Allah, yaiku asmanipun, yaiku watakipun; mulane, penafsiran iku kliru. Ana paukuman-paukuman liya kang prayoga dipigunakaké nalika nerangaké Sabdaning Allah kang sipatipun nabi, nanging paukuman endi waé kang bisa ditrapaké déning wong, paukuman iku kudu ditetepaké ana ing Sabdaning Allah. Manawa ora ana paukuman gawéan manungsa, mula bakal saya suda penafsiran gawéan manungsa. Dadi, yagéné? Lan punapa? Punapa pangadilan Kitab Suci tumrap wong urip sing diwiwiti ing 9/11?

Nalika Kristus ngenalaké Sarirané piyambak ing kitab Wahyu, Panjenengané mratélakaké Sarirané minangka wiwitan lan wekasan, lan migunakaké nabi Yohanes kanggo nggambaraké apa kang kaakokaké déning sipat tabiyaté iku. Panjenengané mratélakaké yèn

pawarta saka kabèh isi kitab iku minangka sawijining wahyu ngenani Sarirané piyambak. Panjenengané dhawuh marang Yohanes supaya nulis apa kang nalika iku ana ing donyané Yohanes, lan kanthi mangkono Yohanes bakal nyathet apa kang bakal kalakon ing wekasaning donya. Yohanes iku salah siji saka rolas pemimpin ing wiwitaning pasamuwan Kristen, lan mulané Yohanes nggambaraké wekasaning pasamuwan Kristen, kang dipralambangaké déning satus patang puluh papat èwu lan wong akèh banget ing Wahyu bab pitu.

Logika Alkitab iku kaya mangkene: Gusti Yesus iku Sang Sabda, kang lumantar Panjenengane sakehing prakara katitahake, Sabda kang wiwit biyen tansah ana bebarengan karo Sang Rama; lan Panjenengane uga iku Alkitab, awit Panjenengane iku Sabdaning Allah. Sipat kawitan saka wataking Sang Kristus kang dipratelakake ing pawarta pungkasan saka Sabdaning Allah yaiku bilih Panjenengane nggambarake pungkasaning sawiji prakara kanthi wiwitaning prakara iku mau dhewe. Manawa kayekten iki ngenani wataking Allah ora katrapake ing panalitene wong marang Alkitab, wong iku ora bisa saestu mangerteni apa paukiman wong urip iku, lan yagene iku wiwit ing 9/11, lan sing luwih wigati, yagene paukiman iku meh rampung.

Minangka tuladha tumrap prinsip Alfa lan Omega, Israèl kuna dados pralambang Israèl modhèren, yaiku sawijining kayekten kenabian kang ugi saged katitèni minangka Israèl harfiah dados pralambang Israèl rohaniah. Kepriyé waé prakara punika dipratélakaké, Israèl kuna kang harfiah lan Israèl modhèren kang rohaniah sami-sami gadhah sajarah wiwitan lan sajarah pungkasan. Telu saking sekawan sajarah punika sampun kalampahan ing wekdal kapengker, lan kita samenika dumunung wonten ing sajarah kaping sekawan lan pungkasan.

Telung sajarah kapungkur iku makili telung seksi tumrap generasi pungkasan ing sajarah bumi. Telung sajarah kapungkur mau ngenali generasi kang ing kitab Wahyu dipratelakaké minangka satus patang puluh papat éwu. Ana garis-garis sajarah kenabian liyané kang uga ngrembug bab satus patang puluh papat éwu, nanging cacahé satus patang puluh papat éwu iku ngemu pralambang kenabian yèn satus patang puluh papat éwu iku yaiku wong-wong kang sacara kenabian dipratelakaké lumantar ngapingaké rolas taler Israèl kuna kang harfiah, karo rolas murid Israèl rohani modhèren.

Minangka tuladha liyané bab Alpha lan Omega, telung malaékat ing Wahyu pasal patbelas nggambarake sawijining sajarah wiwitan lan pungkasan. Gerakan Millerit nggambarake sajarah wiwitané telung malaékat iku, lan gerakan satus patang puluh papat ewu nggambarake sajarah ing pungkasaning pekabaran malaékat katelu. Gerakan alpha ngumumake pambukaning paukiman panyelidikan ing tanggal 22 Oktober 1844. Gerakan omega ngumumake pambukaning paukiman tumrap wong urip, kanthi netepake wiwitané minangka 9/11.

Tuladha katelu bab Alpha lan Omega, kang kanthi gampang bisa diteguhaké déning inspirasi, yaiku yèn ing wiwitan, yaiku obahe alpha saka para Millerit, pasemon bab sepuluh prawan kaleksanan nganti temenan saben rinciyané. Sister White nandhakaké sajarah para

Millerit ing buku, *The Great Controversy*, sajroning konteks menawa pasemon iku lagi kaleksanan ing wektu iku. Panjenengané mulang yèn obahing omega saka wong satus patang puluh papat éwu uga bakal ngleksanani pasemon bab sepuluh prawan nganti temenan saben rinciyané. Telung paseksi cekak saka Kristus kang nandhakaké pungkasan karo wiwitan.

Ing wiwitaning Israèl kuna, Gusti lumebet ing prajanjian karo bangsa Ibrani, kados dene kaewakili déning getih ing cagak-cagak lawang, lan punika mesthi waé minangka panyebutan kapisan bab Panguwuh Tengah Wengi ing Sabdaning Allah. Baptisan punika pralambang sesambetan prajanjian kaliyan Kristus, lan Paulus mulang dhateng kita bilih bangsa Ibrani ingkang medal saking Mesir sami kabaptis “ing méga” lan “ing Segara Abang.” Sasampunipun sami wonten ing sabranging segara, piyambakipun sami kaparingan manna, ingkang antawisipun bab-bab sanès minangka pralambang Sabat dinten kapitu wonten ing konteks bilih punika minangka satunggaling ujian.

“manna” punika nggambaraken ujian kapisan tumrap wong-wong mau, lan nalika piyambakipun gagal ing ujian kaping sedasa lan ingkang pungkasan, nalika padha nampik pawartosipun Yosua lan Kaleb, Gusti lajeng nampik wong-wong mau dados umat prajanjianipun, lan lumebet ing prajanjian kaliyan Yosua lan Kaleb. Nalika pungkasane padha mlebet ing Tanah Prajanjian, tata upacara tetak boten katindakaken tumrap para priya ingkang lair sajroning patang dasa taun punika, awit tata upacara punika sampun dipunendheg ing wekdal pambrontakan ing Kadesh, lan dipunwontenaken malih ing Kadesh sadèrèngipun mlebet. Punika minangka pratandha saking Alfa lan Omega.

Papatang puluh taun nglembara ana ing ara-ara samun iku diwiwiti kanthi pambrontakan marang pesenipun Yosua lan Kaleb, lan dipungkasi kanthi pambrontakanipun Musa nalika ngetokake Watu mau, lan kanthi mangkono nyalebetaken gambaran ingkang klentu bab watak lan pakaryanipun Gusti Allah. Wiwitanipun Israèl kuna nggambaraken pungkasanipun Israèl kuna.

Ing pungkasaning Israèl kuna, Gusti Yésus minangka “Utusaning Prejanjian” ing Maleakhi pasal telu, rawuh kanggo netepaké “prejanjian” karo wong akèh sajroning satunggal minggu, minangka kasampurnaning Daniel pasal sanga. Minangka Utusaning Prejanjian, Kristus lumebet ing prejanjian karo pasamuwan Kristen ana ing sajarah iku piyambak, nalika Panjenengané ngliwati umat prejanjian sing kapungkur. Ing wiwitaning Israèl kuna minangka umat prejanjianipun Allah, Gusti ngliwati umat prejanjian sing sadurungé lan lumebet ing prejanjian karo umat pilihan anyar. Panjenengané nindakaké prakara kang padha temenan ana ing pungkasaning Israèl kuna.

Pralambang sawiji prejanjian iku yaiku palakrama, lan wiwit laire Kristus nganti karusakané Yérusalèm ing taun 70 M, wangsit ngetokaké sawijining pegatan kang lumaku saya maju antarané Allah lan Israèl literal kuna. Mulané, kapan satemené pegatan iku wiwit kawiwitan daya panggawéné: nalika lairé Panjenengané, nalika séda-Nya, nalika Stéfanus dirajam watu, utawa nalika Yérusalèm dirusak?

“Ing satemah kuwi para wong kang padha nyembah saka saben bangsa padha ngupaya Padaleman Suci kang wus kasucèkaké kanggo pangibadah marang Allah. Padaleman iku padhang gumebyar déning emas lan watu-watu aji, dadi sawijining paningal kang éndah lan agung. Nanging Yéhuwah wis ora ana manèh ing kraton kaéndahan iku. Israel minangka sawijining bangsa wus misahaké awaké saka Allah. Nalika Sang Kristus, ing pungkasaning paladosanipun wonten ing bumi, nyawang sapisan pungkasan marang pérangan jero Padaleman Suci, Panjenenganipun ngandika, ‘Lah, omahmu ditilar dadi suwung kanggo kowé.’ Matius 23:38. Nganti wektu iku Panjenenganipun nyebut Padaleman Suci iku griyaning Rama-Nipun; nanging nalika Putraning Allah medal saka ing témbok-tembok iku, ngarsané Allah katundhung salawas-lawasé saka Padaleman Suci kang kabangun kanggo kamulyan-Nipun.” Para Rasul, 145.

Ing ésuké sawisé Triumphal Entry, Kristus mratélakaké yèn omahé wong Yahudi wus dadi suwung, lan pegatan iku wus dirampungaké. Mulané, pegatan iku wus dirampungaké nalika srengéngé surup ing dina Triumphal Entry.

“Yerusalem wis dadi putraning pangreksanipun, lan kaya dene rama kang alusing manah nangisi putra kang kesasar, mangkono Gusti Yesus ngliliris nangisi kutha kang kinasih iku. Kapriye Ingsun bisa nyerahake sira? Kapriye Ingsun bisa ndeleng sira kasukakaké marang karusakan? Apa Ingsun kudu ngeculaké sira supaya nggenepi tuwunging durakanira? Siji nyawa iku mangkono reganipun, nganti manawa dipadhakaké karo iku, jagad-jagad dadi tanpa teges; nanging ing kéné ana sakabèhing bangsa kang bakal ilang. Nalika srengéngé kang cepak surup ing kulon wis sirna saka pandeleng ing langit, dinaning sih-rahmat Yerusalem bakal rampung. Nalika arak-arakan iku mandheg ing pucaking Olivet, tumrap Yerusalem durung kasep kanggo mratobat. Malaékat sih-rahmat nalika iku lagi nglumpukaké swiwinipun arep tumurun saka dhampar emas kanggo maringi papan marang kaadilan lan paukuman kang enggal rawuh. Nanging manah ageng Kristus kang kebak katresnan isih nyuwun kanggo Yerusalem, kang wis nyepèlèkaké sih-piwelasing Panjenenganipun, ngasoraké pepènget-pepèngetipun, lan meh waé nyiprataké tangané nganggo rah Panjenenganipun. Manawa Yerusalem gelem mratobat, iku durung kasep. Nalika soroting pungkasan srengéngé angslup isih madhangi Pedaleman Suci, menara, lan pucuk-pucukipun, apa ora ana sawenehing malaékat becik kang bakal nuntun dhèwèké marang katresnaning Sang Juru Slamet, lan nyingkiraké paukumaning cilakané? Kutha kang éndah nanging najis, kang wis mbenturi watu marang para nabi, kang wis nampik Putraning Allah, kang kanthi ora gelem mratobat ngiket awaké dhéwé ana ing blunggu pangawulan,—dina sih-rahmaté wus meh entèk!”

“Nanging maneh Rohing Allah ngandika marang Yerusalem. Sadurunge dina iki rampung, paseksi liyane diwènèhake tumrap Kristus. Swaraning paseksi diangkat munggah, nanggapi panggilan saka jaman kenabian ingkang kapungkur. Manawa Yerusalem gelem miyarsakaké panggilan iku, manawa dheweke gelem nampi Sang Juru Slamet ingkang mlebet ing gapurané, dheweke isih bisa kapitulungan rahayu.

“Pawartos wus dumugi marang para panguwasa ing Yérusalèm bilih Yésus saweg nyedhaki kutha kalihan satunggaling wong akèh ingkang ageng. Nanging para panguwasa punika boten gadhah panyambutan tumrap Putraning Allah. Kanthi ajrih, para panguwasa medal sowan ngadhepi Panjenenganipun, kanthi pangajeng-ajeng badhé mbuyaraké wong akèh punika. Nalika iring-iringan punika sampun badhé tumurun saking Gunung Zaitun, iring-iringan punika kapegat déning para panguwasa. Para panguwasa takon sebabipun kabungahan ingkang rame lan gegap-gempita punika. Nalika para panguwasa takon, ‘Sintên tiyang punika?’ para sakabat, kapenuhan déning roh ilham, paring wangsulan tumrap pitaken punika. Kanthi tembung-tembung ingkang endah lan pinilih, para sakabat ngaturaken malih pameca-meca bab Kristus:”

“Adam bakal ngandhani kowé, Iku wijining wong wadon kang bakal ngremuk sirahing ula.

“Takonana marang Abraham, lan dhèwèké bakal kandha marang kowé, Panjenengané iku ‘Melkisedek, Raja Salem,’ Raja Katentreman. Purwaning Dumadi 14:18.

“Yakub bakal ngandhani kowé, Panjenengané iku Shiloh saka taler Yehuda.

“Yésaya bakal kandha marang kowé, ‘Immanuel,’ ‘Ajaib, Penaséhat, Allah kang Mahakwasa, Rama kang Langgeng, Pangeran Katentreman.’ Yésaya 7:14; 9:6.”

“Yeremia bakal ngandhani kowe, Pang Panguning Dawud, ‘Pangeran kaadilan kita.’ Yeremia 23:6.

“Dhèwèké iku Sang Mésias, mangkono sing bakal diandharaké déning Daniel.

“Hosea bakal ngandhani kowe, Panjenengané iku ‘Pangeran Yehuwah Gustining sarwa tumitah; Yehuwah iku pangéling-élingé Panjenengané.’ Hosea 12:5.

“Yokanan Pambaptis bakal ngandhani kowe, Panjenengane iku ‘Sang Cempéning Allah, kang ngangkat dosa donya.’ Yokanan 1:29.

“Yéhuwah ingkang agung sampun mratelakaken saking dhamparipun, ‘Iki Putra-Ku ingkang kinasih.’ Matius 3:17.

“Kula, para sakabate Panjenengane, mratelakaken, Menika Gusti Yesus, Sang Mesias, Sang Pangeraning gesang, Sang Juru Wilujenging jagad.

“Lan pangéraning pangwasa pepeteng ngakoni Panjenengané, kalawan matur, ‘Kula mangertos sinten Paduka punika, inggih punika Kang Mahasuci kagunganipun Allah.’ Markus 1:24.” The Desire of Ages, 577–579.

Sajarah Mlebeté Kristus kanthi Kamenangan nggambaraken sajarah Panguwuh Tengah Wengi ing mangsané kaum Millerit. Pethikan saking Sister White nedahaken bilih nalika mlebet punika wiwit kelampahan, bangsa punika tumut wonten ing sangisoré ilham Roh Suci, lajeng Kristus mandheg lan nangisi Yerusalem. Salajengipun Panjenenganipun nerusaken mlebet punika, lan lajeng dipunadhepi déning para pamimpin Yahudi. Kawula kepéngin ngasingaken sawetawis sipat tartamtu saking cariyos punika supados saged

ngenalni tandha-tandha ing dalan ingkang dipunbalèni wonten ing sajarah kaum Millerit. Nanging rumiyin kawula badhé ngaturaken satunggaling prakawis ngenani wiwitan lan pungkasanipun. Menapa ingkang nembe kita pethik saking Sister White punika nglambangaken pungkasan satunggaling bab, lan pambukaning bab salajengipun ngandika makaten.

“Tumpakan kamenangan Kristus mlebet ing Yerusalem punika namung pratandha samar tumrap rawuhipun ing méga-méga langit kanthi pangwasaning kawasa lan kamulyan, ing satengahing kamenangan para malaékat lan kabungahanipun para tiyang suci. Ing wekdal punika tembungipun Kristus dhateng para imam lan wong-wong Farisi badhé kalampahan: ‘Kowé ora bakal weruh Aku menèh wiwit sapunika, nganti kowé padha ngandika: Rahayu Panjenengané kang rawuh ing asmané Pangéran.’ Matius 23:39. Ing sesanti kenabian, Zakharia kaparingi pitedah bab dinten kamenangan pungkasan punika; lan piyambakipun ugi nyumurupi paukuman tumrap wong-wong ingkang nalika rawuhipun kapisan sampun nampik Kristus: ‘Padha bakal mandeng marang Aku kang wus padha ditusuki, lan padha bakal nangisi Panjenengané kaya wong nangisi anak lanang ontang-antingé, lan bakal nandhang prihatin banget marga saka Panjenengané, kaya wong nandhang prihatin banget marga saka anak pambarepné.’ Zakharia 12:10. Pemandhangan punika sampun dipun sumerepi langkung rumiyin déning Kristus nalika Panjenenganipun mirsa kitha punika lan nangisi. Ing karusakan kadonyan ing Yerusalem, Panjenenganipun mirsa karusakan pungkasaning bangsa punika, yaiku wong-wong ingkang kaluputan déning rahipun Putraning Allah.”

Para sakabat ndeleng sengiting wong-wong Yahudi marang Sang Kristus, nanging wong-wong mau durung weruh apa sing bakal dadi pungkasané. Wong-wong mau durung mangertèni kahanan sejatiné Israèl, utawa nyandhak piwales sing bakal tumiba marang Yérusalèm. Iki kabukak déning Kristus marang wong-wong mau lumantar sawijining piwulang kanthi pralambang kang wigati.

“Panjaluk pungkasan marang Yerusalem wus tanpa asil. Para imam lan para panguwasa wus krungu swara kenabianing jaman biyèn kumandhang lumantar wong akèh, minangka wangsulan tumrap pitakon, ‘Sapa Panjenenganipun punika?’ nanging padha ora nampani iku minangka swaraning Pangilham. Kanthi nepsu lan gumun, padha nyoba menengake rakyat. Ana para perwira Rum ana ing satengahing wong akèh iku, lan marang wong-wong mau para satrunipun nyalahake Gusti Yesus minangka pangarsaning pambrontakan. Padha nggambarake bilih Panjenenganipun badhé ngrebat panguwasa ing Padaleman Suci, lan mrentah minangka ratu ana ing Yerusalem.” *The Desire of Ages*, 580.

Pokok sing ora dakpengini nganti kliwatan yaiku menawa Mlebuning Kristus kanthi Kemenangan menyang Yerusalem iku dadi pralambang ora mung Tumangising Wengi Tengah sajroning sajarah Millerit, nanging uga pungkasaning jagad. Iki gegandhengan karo rawuhipun Kristus ing wiwitan milenium ing Wahyu pasal rong puluh lan uga rawuhipun bebarengan karo Yerusalem Anyar ing pungkasan milenium. Iki uga gegandhengan karo patining para durjana nalika rawuhipun kang kaping pindhho, lan pangadilan pungkasan

tumrap wong-wong mau ing pungkasan milenium. Bukane paragraf pungkasan nyatakake, “Panjaluke pungkasan marang Yerusalem wus tanpa guna. Para imam lan para panguwasa wus krungu swaraning wangsit jaman biyen kaecho dening wong akèh, minangka wangsulane marang pitakon, ‘Sapa Panjenengane iki?’ nanging padha ora nampani iku minangka swaraning Ilham.”

Panjaluk pungkasan iku muspra, lan panjaluk iku diprayogakaké minangka “swara kenabian saka jaman kapungkur.” Akeh wong ing jamané Kristus nolak panjaluk pungkasané, amarga padha nolak pituturé Yeremia supaya bali marang dalan-dalan lawas. Wong-wong mau uga nampik méthodologi line upon line, amarga para murid wis mangsuli pitakon, “Sapa Panjenengan iki,” kanthi nglumpukaké sawatara seksi bebarengan, line upon line, saka kéné sathithik lan saka kana sathithik.

Nalika Kristus miwiti lumebet menyang Yerusalem, Panjenengane mandheg ing satengahing dalan. Iki diwiwiti kanthi kayektene pamedhar wangsit nalika para murid ngamanake kuldi kanggo ditumpaki Kristus. Panjenengane durung tau nunggang kewan, lan kewan iku uga durung tau ditumpaki. Nalar kasebut nedahake sawijining mukjijat, awit kewan apa kang bakal ngidini ana sing nunggang pisanan, lan sapa kang ngerti carane ngendhaleni nunggang kuldi kang durung tau nglakoni iku sadurunge. Iki padha karo nalika wong Filistin nyelehake pisungsung ana ing kreta, bebarengan karo Pethi Prejanjian, banjur masangake loro sapi betina kang kalorone lagi nyusoni pedhet, lan kang durung tau narik kreta sadurunge, lan sanalika padha ninggalake pedhet-pedhete lan miwiti lelampahan kanggo mbalekake Pethi Prejanjian marang wong Ibrani. Pethi Prejanjian iku lagi ana ing dalan menyang Yerusalem, lan nalika pungkasané Dawud nggawa mlebu menyang Yerusalem, panjenengane nggambarake lumebeting Kristus kanthi kamulyan.

Bareng Kristus wus nunggang kuldi, wong akeh banjur padha nggelar sandhangané ana ing dalan, ngethoki pang-pang kurma, lan swarané pating jlerit, “Hosana marang Putrané Dawud: Rahayu Panjenengané kang rawuh atas asmaning Gusti! Hosana ing papan kang Mahaluhur.” (Matius 21:9) Para pemimpin nentang lan nuntut supaya Gusti Yésus ndhawuhi wong akèh kuwi meneng. Wong-wong mau banjur maju manèh, lan Gusti Yésus mandheg kanggo nangisi umat manungsa kang kasepèkaké, kang dipralambangaké déning Yerusalem. Sawisé kuwi, iring-iringan mau nerusaké lumakuné, lan para pemimpin sapisan manèh melu campur, nuntut supaya diwènèhi weruh sapa sejatiné Gusti Yésus iku. Banjur para murid mangsuli kanthi paseksèn para nabi kang runtut larik demi larik.

Sajarah kang sapunika kita rembag punika dipunrumiyini déning wungunipun Lazarus, ingkang nandhani kuciwaningkang kapisan wonten ing garis kenabian ingkang kagambaraken wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, lan déning Uzzah ingkang ndemèk Pethi Prejanjian, wonten ing garis mlebeté Dawud kanthi kaagungan dhateng Yérusalèm. Kuciwaningkang kapisan punika kagandhèng kaliyan mangsa tundha, lan Kristus sampun nundha nalika Panjenenganipun rumiyin miyarsakaken bilih Lazarus gerah, kadodene Dawud ugi nundha kanthi nilaraken Pethi Prejanjian wonten ing papan pundi Uzzah pejah ngantos lajeng dipunpundhut malih. Lazarus pejah, lan sasampunipun punika

dipunwungokaken malih. Lazarus punika ingkang sasampunipun nuntun kuldi ingkang dipuntungangi Gusti Yesus mlebet dhateng Yérusalèm.

Ing sajarah Millerit, malaékat kapindho rawuh tanggal 19 April 1844, nalika kuciwa kapisan, kang nandhani wiwitaning mangsa tundha. Sawisé iku Samuel Snow wiwit ngembangaké kanthi saya maju pesen Babakan Wengi. Pangrembakan sing saya maju saka pesen iku dipralambangaké déning mlebeté Kristus menyang Yerusalem. Majuning karya Snow uga dipralambangaké ing lelana Pethi Prejanjian, saka wong Filistin, menyang kreta, menyang Uza, lan pungkasane mlebu ing Yerusalem.

Panyelènrèhan punika dipunwiwiti kanthi sawijining proklamasi saking rakyat nalika para pamimpin dhawuh dhateng Kristus supados ngeningaken wong kathah, lajeng katut déning Kristus nangs, sasampunipun punika proklamasi saking para murid nalika para pamimpin ingkang wangkal takon sinten Kristus punika. Panyingkapan ilham wonten ing rakyat ingkang ngasilaken tanggapan kapisan saking para pamimpin ingkang wangkal punika dipunwastani malih déning para murid nalika piyambakipun ngaturaken “line upon line” sapérangan ageng paseksi-paseksi profetik saking jaman rumiyin. Nalika srengéngé surup ing dinten punika, Israèl kuna sampun pegatan kaliyan Allah.

Ing sajarah mau kita dipunmangertosi bilih para murid boten “mangertos paukuman pambalesan ingkang badhé tumiba dhateng Yerusalem.” “Paukuman pambalesan” ingkang badhé “tumiba dhateng Yerusalem” punika dipunpratélakakén dhateng para murid lumantar “sawijining piwulang lumantar pralambang ingkang wigati.” Piwulang lumantar pralambang ingkang wigati punika inggih kutuk dhateng wit anjir. Karusakan Yerusalem, ingkang para murid taksih dereng mangertos, dipunpratélakakén lumantar kutuk dhateng wit anjir, lan ugi lumantar pasemon ingkang sadèrèngipun sampun dipunwulangakén déning Kristus ngenani wit anjir.

“Pepènget iku kanggo salawas-lawase. Tindakane Kristus nalika ngipati-wit kang wis katitahaké déning pangwasané dhéwé iku dadi pepènget tumrap sakehé pasamuwan lan tumrap sakehé umat Kristen. Ora ana wong siji waé kang bisa ngugemi angger-anggeré Allah tanpa ngladèni liyan. Nanging ana akèh wong kang ora nglakoni uripé Kristus kang kebak sih-pamardi lan tanpa pamrih. Sapérangan wong kang nganggep awaké minangka wong Kristen kang unggul ora mangertèni apa kang dadi hakekaté paladosan kanggo Allah. Wong-wong mau ngrancang lan sinau mung supaya nyenengaké awaké dhéwé. Tindak-tanduke mung kagayut marang awaké dhéwé. Wektu mung dianggep aji tumrap wong-wong mau saupama bisa dipigunakaké kanggo nglumpukaké kauntungan tumrap awaké dhéwé. Ing sakehé prakara urip, iku kang dadi ancasé. Dudu kanggo liyan, nanging kanggo awaké dhéwé wong-wong mau ngladèni. Allah nitahaké wong-wong mau supaya urip ana ing jagad kang ing kono paladosan tanpa pamrih kudu ditindakaké. Panjenengané netepaké supaya wong-wong mau nulungi sapepadhané manungsa kanthi saben cara kang bisa katindakaké. Nanging dhiri iku dadi gedhé banget nganti wong-wong mau ora bisa ndeleng apa-apa liyané. Wong-wong mau ora sesambungan karo kamanungsan. Wong-wong kang mangkono urip

kanggo awaké dhéwé iku kaya wit anjir, kang gawé sakehé pratandha lahiriah nanging ora metokaké woh. Wong-wong mau netepi wangun-wangun pangibadah, nanging tanpa pamratobat utawa iman. Ing pangaken, wong-wong mau ngormati angger-anggeré Allah, nanging katutane ora ana. Wong-wong mau kandha, nanging ora nindakaké. Ing paukuman kang diucapaké marang wit anjir iku, Kristus nduduhaké sepira sengité pretènsi kang muspra iki ana ing paningal-Né. Panjenengané mratélakaké yèn wong dosa kang kabuka luputé luwih cilik tinimbang wong kang ngakoni ngladèni Allah, nanging ora metokaké woh kanggo kamulyan-Né.”

“Pasemon bab wit anjir, kang diucapaké sadurungé rawuhipun Kristus menyang Yerusalem, gadhah gegayutan langsung kaliyan piwulang ingkang Panjenenganipun wulangaké nalika ngipat-ipati wit ingkang tanpa woh punika.” *The Desire of Ages*, 584.

Sasampunipun adu pungkasan kaliyan para pemimpin punika, Gusti Yesus nyingkir supados nededonga sadangunipun dalu kabèh; lajeng nalika énjing, nalika Panjenenganipun ngliwati wit anjir, Panjenenganipun ngipat-ipati wit punika.

“Déné dudu mangsané woh anjir sing wis mateng, kajaba ana ing sawetara dhaérah tartamtu; lan ing papan-papan dhuwur ing sakiwa-tengené Yérusalèm saestu bisa kapratélakaké mangkéné, ‘Mangsa woh anjir durung tekan.’ Nanging ing kebon panggonan rawuhipun Gusti Yésus, ana satunggaling wit kang katémbong luwih ndhisiki kabèh wit liyané. Wit iku wus katutupan godhong. Pancen wis dadi pakulinaning wit anjir yèn sadurungé godhongé megar, woh sing lagi thukul wis wiwit katon. Mulané wit kang kebak godhong iki mènèhi pratandha anané woh kang wis tuwuh kanthi becik. Nanging sing katon mau nyasaraké. Bareng mriksani pang-pangé wiwit saka pang ngisor dhéwé nganti tekan pucuk ranting sing paling dhuwur, Gusti Yésus nemokaké ‘ora ana apa-apa kejaba godhong waé.’ Wit iku mung rerimbuning godhong kang kebak pamrih pamer, ora luwih.”

Kristus ngucapaké marang iku ipat-ipat kang ngorak-abrik. “Aja ana wong mangan woh saka kowé manèh ing salawas-lawasé,” pangandikané. Ésuké, nalika Sang Juru Slamet lan para muridé maneh lumaku menyang kutha, pang-pang kang wis garing lan godhong-godhong kang layu narik kawigatèné. “Guru,” pangandikané Pétrus, “lah, wit anjir kang Paduka ipat-ipat iku wis garing.”

“Tumindaké Kristus nalika ngipat-ipati wit anjir iku ndadèkaké para murid kaéraman. Tumrap wong-wong mau, prakara iku katon béda karo lumrahing laku lan pakaryané Panjenengané. Kerep padha krungu Panjenengané mratélakaké yèn Panjenengané rawuh dudu kanggo ngukum donya, nanging supaya donya bisa kaslametaké lumantar Panjenengané. Wong-wong mau kèlingan marang pangandikané, ‘Anaké manungsa teka ora kanggo numpes nyawaning manungsa, nanging kanggo nylametaké.’ Lukas 9:56. Pakaryan-pakaryané kang nggumunaké tansah katindakaké kanggo mulihaké, ora tau kanggo ngrusak. Para murid mung wanuh marang Panjenengané minangka Sang Pamulih, Sang Juru Marasaké. Tumindak iki ngadeg piyambak. Apa tujuwané mangkono pitakoné.”

Allah “remên ing sih-kawelasan.” “Déné demi Aku kang gesang, pangandikané Pangéran Yehuwah, Aku ora remen marang pejahé wong duraka.” Mikha 7:18; Yeheskiel 33:11. Tumrap Panjenengané, pakaryan karusakan lan pocapan paukuman iku sawijining “pakaryan kang anèh.” Yesaya 28:21. Nanging marga saka sih-kawelasan lan katresnan Panjenengané ngangkat selubung saka mangsa ngarep, lan ndhawuhaké marang manungsa akibat saka lumakuné dosa.

“Pangipat-ipat marang wit anjir iku minangka pasemon kang diwujudaké lumantar tumindak. Wit kang ora metokaké woh mau, kang ngetokaké godhong-godhongé kang mung kanggo pamer ana ing ngarsané Kristus piyambak, dadi pralambang bangsa Yahudi. Sang Juruwilujeng kersa nduduhaké kanthi cetha marang para muridé sebab lan kapastèné karusakan Israèl. Kanggo maksud iki Panjenengané maringi marang wit iku sipat-sipat moral, lan ndadèkaké iku juru medhar kayektèn ilahi. Wong-wong Yahudi katon cetha béda karo sakèhé bangsa liya, awit padha ngakoni setya marang Gusti Allah. Wong-wong mau wis nampa sih-rahmat kang mirunggan saka Panjenengané, lan padha ngaku nduwèni kabeneran ngluwihi saben bangsa liyané. Nanging wong-wong mau wis rusak déning katresnan marang donya lan srakah marang kauntungan. Wong-wong mau gumunggung marga saka kawruhé, nanging sejatiné padha ora mangerti sarat-saraté Gusti Allah, lan kebak lamis. Kaya wit kang ora metokaké woh iku, wong-wong mau ngrembakakaké pang-pangé kang mung kanggo pamer nganti dhuwur, katon subur lan endah ing paningal, nanging ora metokaké ‘apa-apa kejaba godhong.’ Agama Yahudi, kanthi Padalemané kang megah, mesbèh-mesbèhé kang suci, para imamé kang nganggo mitra, lan upacara-upacara kang ngesanké, satemené pancèn éndah ing tampak njabané, nanging andhap-asor, katresnan, lan kabecikan loma ora ana.” *The Desire of Ages*, 581, 582.

Kita miwiti kanthi ngaturaké loro pitakonan kang saiki lagi kita wangsuli.

Pitakonan-pitakonan mau yaiku, “Yagéné pangadilan tumrap wong urip diwiwiti ing 9/11? Apa pangadilané wong urip miturut Kitab Suci?”

Sawetawis larik pamecaing ramalan ingkang nembe kita pasang punika dados paseksi Kitab Suci bab pangadilaning tiyang gesang. Larik-larik pamecaing ramalan punika ngrembag langkung kathah tinimbang namung “A, B, C” saking pangadilan punika, nanging kita rumiyin ngsuli pitakenan-pitakenan babagan 9/11 lan pangadilaning tiyang gesang.

“‘Aku nyumurupi,’ pangandikané nabi Daniel, ‘nganti dhampar-dhampar kasadhiyakaké, lan ana Satunggal kang Sepuhing Jaman lenggah: agemané putih kados salju, lan rambut ing sirahé kados wol murni; dhamparé geni kang murub, lan rodhané geni kang murub. Ana ilining geni mili metu saka ing ngarsané: èwu ping èwu padha ngladosi Panjenengané, lan sepuluh èwu ping sepuluh èwu padha ngadeg ana ing ngarsané: pangadilan banjur kalenggakaké, lan kitab-kitab banjur kabikak.’ Daniel 7:9, 10, R.V.”

“Mangkono marang wahyu pandelenging nabi kapratelakake dina kang agung lan mulya, nalika watak lan uriping manungsa bakal diliwati ana ing ngarsaning Hakiming saindenging bumi, lan marang saben wong bakal kaparingake ganjaran ‘miturut pakaryane.’ Kang Kuna ing Jaman iku Gusti Allah Rama. Pangandikane juru mazmur:

‘Sadurunge gunung-gunung katitahake, utawa sadurunge Paduka mbabar bumi lan jagad, wiwit kalanggengan tumeka kalanggengan, Paduka punika Allah.’ Jabur 90:2. Panjenengane iku, sumbering sakehing kang ana, lan pancuraning sakehing angger-anggering Toret, kang bakal lenggah mimpin pangadilan. Lan para malaekat suci minangka para abdi lan para seksi, cacache ‘sapuluh ewu ping sapuluh ewu, lan ewonan-ewonan,’ padha rawuh ing ngarsaning pengadilan agung iki.”

“Lan, lah, ana siji kaya Putraning manungsa rawuh nganggo méga-méga ing langit, lan sowan marang Panjenengané Kang Sepuhing Jaman, lan Panjenengané iku diasta merek ana ing ngarsané. Lan kaparingaké marang Panjenengané panguwasa, kamulyan, lan karajan, supaya sakehing bangsa, para umat, lan basa padha ngabdi marang Panjenengané: panguwasa-Nya iku panguwasa langgeng, kang ora bakal sirna.’ Daniel 7:13, 14. Rawuhipun Kristus kang dipratélakaké ing kéné dudu rawuhé Panjenengané kaping pindho menyang bumi. Panjenengané rawuh marang Panjenengané Kang Sepuhing Jaman ing swarga kanggo nampi panguwasa, kamulyan, lan karajan, kang bakal kaparingaké marang Panjenengané ing pungkasaning pakaryan-Nya minangka Pengantara. Rawuh punika, lan dudu rawuhé kaping pindho menyang bumi, kang wis dinubuataké ana ing ramalan supaya kelakon ing pungkasaning 2300 dina ing taun 1844. Kanthi katut déning para malaékat swarga, Imam Agung kita kang agung lumebet ing papan suci kang maha suci, lan ana ing kono ngatingal ing ngarsané Allah kanggo nindakaké tumindak-tumindak pungkasaning paladosan-Nya tumrap manungsa—nglampahi pakaryan pengadilan panyelidikan lan nganakaké panebusan tumrap sakèhé wong kang kabuktèn nduwèni hak marang paédahé.”

“Ing sajroning upacara pralambang, mung wong-wong kang wus sowan ing ngarsané Allah kanthi pangakon dosa lan pamratobat, lan kang dosa-dosané, lumantar getih kurban pangruwating dosa, dipindhahaké menyang papan suci, kang padha nduwèni panduman ing upacara Dina Pangruwating Dosa. Mangkono uga ing dina gedhé pangruwating dosa pungkasan lan pengadilan panyelidikan, mung prakara-prakarané wong-wong kang ngakoni awaké minangka umat Allah kang dipratimbangaké. Pengadilan marang wong duraka iku sawijining pakaryan kang béda lan kapisah, lan kalakon ing mangsa kang luwih pungkasan. ‘Awit pengadilan iku kudu diwiwiti saka brayaté Allah: lan manawa iku diwiwiti luwih dhisik saka kita, kepriyé pungkasané wong-wong kang ora manut marang Injil?’ 1 Petrus 4:17.”

“Kitab-kitab cathetan ing swarga, ing kono jeneng-jeneng lan pakaryan-pakaryane manungsa kacathet, iku kang bakal netepake putusan-putusan pengadilan. Sang nabi Daniel ngandika: ‘Pengadilan kalenggahan, lan kitab-kitab kabikak.’ Sang panulis Wahyu, nalika nggambarake pemandhangan kang padha, nambahake: ‘Kitab liyané dibikak, yaiku kitab kauripan: lan wong-wong mati padha diadili miturut samubarang kang katulis ana ing kitab-kitab iku, manut pakaryane.’ Wahyu 20:12.”

“Kitab panguripan ngemot asmane sakehé wong sing tau lumebu ing paladosané Allah. Gusti Yesus dhawuh marang para sakabate: ‘Bungaha, amarga asmamu katulis ana ing swarga.’ Lukas 10:20. Paulus nyebut para mitra gawéné kang setya, ‘kang asmane katulis

ana ing kitab panguripan.’ Filipi 4:3. Daniel, nalika nyawang marang ‘wektu kasangsaran, kang durung tau ana sadurungé,’ negesaké manawa umaté Allah bakal kapitulungan, ‘yaiku saben wong kang bakal katemu katulis ana ing kitab.’ Daniel 12:1. Lan panulis Wahyu ngandika manawa mung wong-wong kang asmane ‘katulis ana ing kitab panguripané Sang Cempé’ sing bakal lumebu ing kutha Allah. Daniel 12:1; Wahyu 21:27.”

“‘Kitab pangéling-éling’ katulis ana ing ngarsané Allah, kang ing jeroné kacathet pakaryan-pakaryan becik saka ‘wong-wong kang wedi marang Pangéran, lan kang nggatèkaké asmané Panjenengané.’ Maleakhi 3:16. Tembung-tembung pracayané, tumindak-tumindak katresnané, kabèh kacathet ana ing swarga. Nehemia nyebut prakara iki nalika dhèwèké ngandika: ‘Dhuh Allah kawula, mugi karsaa ngengeti kawula, ... lan sampun ngantos mbusak pakaryan-pakaryan becik kawula ingkang sampun kawula tindakaken kanggé padalemanipun Allah kawula.’ Nehemia 13:14. Ana ing kitab pangéling-éling kagungané Allah, saben pakaryan kabeneran diabadèkaké. Ana ing kono saben panggodha kang kasil ditampik, saben piala kang kasil dikalahaké, saben tembung welas asih kang alus kang kaucapaké, kacathet kanthi setya. Lan saben tumindak kurban, saben kasangsaran lan kasusahan kang ditanggung marga saka Kristus, kabèh kacathet. Pangandikané juru mazmur: ‘Panjenengan nyathet lampah kawula ngumbara: tampanana luh kawula ing bokor Paduka; apa boten kaserat wonten ing kitab Paduka?’ Jabur 56:8.”

“Uga ana cathetan ngenani dosa-dosané manungsa. ‘Amarga Gusti Allah bakal nggawa saben pagawean marang pangadilan, bebarengan karo saben prakara kang kasamar, apa iku becik, apa iku ala.’ ‘Saben tembung tanpa guna kang diucapaké wong, iku bakal padha tanggungjawabaké ing dina pangadilan.’ Pangandikané Sang Juru Wilujeng: ‘Awit saka tembungmu kowé bakal kabeneraké, lan awit saka tembungmu kowé bakal kaukum.’ Pengkhotbah 12:14; Matius 12:36, 37. Maksud-maksud lan pamuji-pamujining ati kang kasamar katon cetha ana ing cathetan kang ora tau kliru; awit Gusti Allah ‘bakal madhangi prakara-prakara pepeteng kang kasimpen, lan bakal nduduhaké pepinginané ati.’ 1 Korinta 4:5. ‘Lah, iku wis katulis ana ing ngarsaku, ... pialané panjenengan, lan pialané para leluhur panjenengan bebarengan, mangkono pangandikané Pangéran.’ Yesaya 65:6, 7.”

“Saben pakaryané manungsa lumampah ing pamariksaan ana ing ngarsané Allah lan kacathet apa setya utawa ora setya. Ing sandhingé saben jeneng ing kitab-kitab swarga katulis kanthi katlitèn kang nggegirisi saben tembung luput, saben tumindak mentingaké awaké dhéwé, saben kuwajiban kang ora katindakake, lan saben dosa kang kasimpen, bebarengan karo saben panyamaran kang licik. Pepéling utawa piwulang pangreksa kang dikirim saka swarga nanging dilirwakaké, wektu-wektu kang kebuwang, kalodhangan kang ora dimigunakaké, pangaribawa kang ditindakake tumrap kabecikan utawa piala, bebarengan karo akibaté kang amba tekan adoh, kabèh iku kacathet déning malaékat panyerat.”

“Angger-anggering Allah iku patokan kang bakal dienggo nguji watak lan uripe manungsa ana ing pangadilan. Wong wicaksana ngandika: ‘Wedia ing Allah, lan ngestokna dhawuhe: awit iki kabèh kuwajibané manungsa. Awit Allah bakal nggawa saben pangawé marang pangadilan.’ Kohelet 12:13, 14. Rasul Yakobus ngélingaké para saduluré: ‘Mangkono uga anggonmu padha ngandika, lan mangkono uga anggonmu padha tumindak, kaya wong-wong kang bakal diadili déning angger-angger kamardikan.’ Yakobus 2:12.”

“Wong-wong kang ana ing pangadilan kaanggep pantes” bakal nduwèni panduman ana ing wunguné wong-wong mursid. Gusti Yesus ngandika: “Wong-wong kang kaanggep pantes nampani jagad iku lan wunguné saka ing antarane wong mati, ... padha karo para malaékat; lan padha dadi para putrané Allah, amarga padha dadi para putrané wunguné.” Lukas 20:35, 36. Lan maneh Panjenengané mratelakaké yèn “wong-wong kang wis nindakaké kabecikan” bakal metu “marang wunguné urip.” Yokanan 5:29. Wong-wong mati kang bener ora bakal diuripaké manèh nganti sawisé pangadilan nalika padha kaanggep pantes tumrap “wunguné urip.” Mulané, wong-wong mau ora bakal ana sacara pribadi ana ing ngarsané majelis pangadilan nalika cathetan-cathetané dipriksa lan prakara-prakarané diputusaké.

“Gusti Yesus bakal ngatingal minangka Pambélané wong-wong mau, kanggo nyuwunaké prakarané ana ing ngarsané Allah. ‘Manawa ana wong nglakoni dosa, kita duwé sawijining Pambéla ana ing ngarsané Sang Rama, yaiku Gusti Yesus Kristus, Sang Leres.’ 1 Yohanes 2:1. ‘Amarga Kristus ora lumebet ing papan-papan suci kang digawé déning tangan, kang mung dadi gambar saka kang sajatiné; nanging lumebet ing swarga piyambak, saiki ngatingal ana ing ngarsané Allah kanggo kita.’ ‘Mulané Panjenengané iya kuwasa uga nylametaké nganti satemen-temené wong-wong kang sowan marang Allah lumantar Panjenengané, awit Panjenengané tansah gesang kanggo ngasta pandongaa panyuwunan tumrap wong-wong mau.’ Ibrani 9:24; 7:25.”

“Nalika kitab-kitab cathetan kabukak ana ing pangadilan, uripé kabèh wong sing wis pracaya marang Gusti Yésus kaulas ana ing ngarsané Allah. Diwiwiti saka wong-wong sing kawitan urip ana ing bumi, Sang Pangacara kita ngaturaké perkara saben turunan kanthi tumata, lan dipungkasi karo wong-wong sing isih urip. Saben jeneng kasebut, saben perkara ditliti kanthi tletih. Ana jeneng sing katampa, ana jeneng sing katolak. Manawa ana wong sing dosané isih kari ana ing kitab-kitab cathetan, sing durung disesali lan durung diapura, jenengé bakal dibusak saka kitab kauripan, lan cathetan kabecikané bakal diilangi saka kitab pangéling-élinging Allah. Pangéran ngandika marang Musa: ‘Sapa waé sing wis nglakoni dosa marang Aku, wong iku bakal Sunbusak saka kitab-Ku.’ Pangentasan 32:33. Lan nabi Yéhezkiél ngandika: ‘Nalika wong mursid murtad saka kamursidané, lan nglakoni duraka, ... kabèh kamursidané sing wis ditindakaké ora bakal kasebut-sebut manèh.’ Yéhezkiél 18:24.” The Great Controversy, 479–483.

Kita badhé nerusaké panaliten punika lan njawab pitakon-pitakon ingkang kawedhar ing artikel salajengipun saking rerangkéan punika.